

Обличалъ се той просто, съ селски дрехи, хранѣлъ се само съ растителни храни, каквато ядѣли селянитѣ, и за това въ Европа го нарекли „Великия селянинъ“.

Облѣченъ съ рубашка като селянинъ, стоялъ той еднажъ на Рулската станция. Дохожда треньтъ, съ който Толстой трѣбвало да пжтува за Москва.

Тукъ той видѣлъ на площадката на първокласенъ вагонъ единъ свой познатъ, князь Оболенски, изправилъ се при него, и се заприказвалъ.

Отеднажъ изкача изъ вагона една госпожа, безпокойна и развълнувана.

— Дѣдо, ей, дѣдо! — обръща се тя къмъ Толстой. — Тичай по-скоро въ дамската чакалня! — забравила съмъ си ключето на масата. Хайде по-скоро де, че ще ти дамъ да се почерпишъ!

Графъ Толстой, безъ да проговори дума, отива, донася ключето на госпожата, която му дава петнайсетъ стотинки.

— Графе, ще закъснѣете! — извика князь Оболенски, и, прѣдъ очитѣ на госпожата, му помага да се качи въ вагона.

Госпожата се смутила силно, скрила се тозчасъ, а когато Толстой влиза въ вагона, тя, цѣла въ потъ отъ срамъ, се приближава до него и хваща да му се извинява:

— Ахъ, моля ви се, Левъ Николаевичъ, простете! . . . Мене тѣй ме е срамъ, тѣй ме е срамъ . . . Азъ сгрѣшихъ, азъ мислѣхъ че вие сте . . . Моля ви се, простете . . . И моли да ѝ повърне стотинкитѣ.

— Ахъ, нѣма нищо . . . Оставете, оставете . . . Казалъ Толстой. И като се засмѣлъ благо, добавилъ